

Pär Lewin Ronnås

Jesus har just kommit ner från det berg där han hade hållit sin så kallade bergspredikan. En lång predikan där han bland annat lärt ut att, saliga de ödmjuka, saliga de barmärtiga, saliga de som håller fred. Och nu har han kommit in i staden Kapernaum. Så står det att den Romerske officeren kommer fram till honom. Jag kan tänka mig bilden att han hade sin militära utstyrsel på sig och kanske hade han några soldater med sig som livvakt. Officeren vädjar till honom. "Herre, min tjänare ligger förlamad där hemma och har svåra plågor."

Hade man själv fått skriva fortsättningen så hade det nog varit i stil med. Jesus tittade på honom och svarade. Ja, så kan det gå, när man som du har som yrke, att själv ge andra svåra plågor. Men hör nu på. Ja, jag kanske kan hjälpa dig. Men då vill jag att du slutar med att vara militär. Hädanefter så skall du älska dina fiender. Och om någon slår dig på den högra kinden så vänd också den andra mot honom. Och om någon vill ha din skjorta så ge honom din mantel också... Ett scenario som jag väl kan tycka är ganska rimligt. Jesus hade ju just stått uppe på berget och predikat om freden, ödmjukheten och barmhärtigheten. Nu gäller det väl att ta tillfället i akt och få honom på andra och bättre tankar.

Men nu står det inte så, och det är gudskelov inte jag som skriver fortsättningen. Jesus kanske ser nått annat, Jesus kanske vill nått annat. Någoting hos officeren griper tag i Jesus.

Vad är det då som händer? Det utspelar sig ett samtal med inslag av makt och tro. Officeren tar exempel från sin vardag. Han kommenderar i yrkeslivet. När han säger till soldaterna att komma som kommer dom och när han säger gå så går dom. Och likadant är det hemma säger han åt en tjänare att göra nåtgott så gör han också det. Detta exempel får Jesus att för andra gången i samtalet liksom studsar till och utbrista, "Sannerligen, inte hos någon i Israel har jag funnit en så stark tro." Det handlar inte om en makt som bygger på magi, utan snarare om position. Den positionen över liv och död, över helande och sjukdom menar officeren att Jesus har. "Säg bara ett ord, så blir pojken frisk." Detta är tro enligt Jesus, en tro överstiger den han tidigare mött.

Hur mycket den romerske officeren visste om Jesus, det vet vi inte. Han nämns varken förr eller senare i evangelierna. Och kanske var det ett större vågspel än vi kan ana för honom att ge sig ut för att be Jesus hela hans tjänare. Han visste inte om Jesus över huvud taget skulle bemöda sig med att tala med honom. Han var inte Jude och dessutom en officer i Romerska ockupationsmakten. Snarare fruktad och hatad är populär, en man som hade ögonen på sig. Nog måste det ha kostat på för honom. Och man märker hur Jesus studsar till en första gång på hans fråga. "ska då jag komma och bota honom?". svarar han. Kanske var det en omöjlighet för en Jude att beträda hans hem, en hednings hem. Och mannen känner spelreglerna, eller kanske är det en vördnad för Jesus och allt det han anar om honom. "Herre jag är inte värd att du går in under mitt tak."

Där vi nog skulle ha sett en officer, en ockuperande officer, så verkar Jesus se mannen under uniformen. Där vi nog skulle ha sett en naiv tro, utan vare sig kunskap eller tradition så ser Jesus en väldighet. Där vi nog skulle ha vänt oss bort, -han har ju blod på händerna. Så blir han här i stället sedd, bejakad och tagen på allvar. Ja i omgivningens ögon är mannen så fel man kan bli. Men utan några som helst krav på honom, går Jesus honom till mötes. Men det är ju också så att det finns en nöd med i bilden, en tragedi. Den tredje frånvarande huvudpersonen ligger förlamad hemma i sin säng. Och det vet vi genom bibelns berättelser, att nöden, den ligger Jesus varmt om hjärtat.

Ja, texten handlar om makt, om position och om tro. Men på samma gång handlar den också om svaghet. Den romerske officeren, han som är van att beordra, både i jobbet och hemma. Men här har han liksom inget att komma med. Fel person i fel sammanhang, kan tyckas. Men

på nått sätt har han hört talas om Jesus, han anar att han kan hjälpa honom, och han kommer för att vädja till honom. Ett rykte har väckt en tro hos honom.

Att tro är inte enkelt. Det räcker med att titta på mig eller ut över världen och i dagstidningen, för att hitta flera argument mot en krisen tro på en god Gud. Men ändå, ändå är det någonting som gör att man håller sig fast i det man har. Det blir en del av sig själv, det blir en nödvändighet och kanske det som skiljer oss från att se godheten som en illusion. Men det säger ingenting om att tron skulle vara stark eller svag, stor eller liten. Jag vet inte om det överhuvudtaget går att mäta. Och i dagens text hittades tron på det mest oväntade stället. Men därmed inte ovärdig, tvärtom.

Och är det inte så för många av oss. Att ibland är tron liksom en kraft som är i stånd att förflytta berg. Den är väldig, den är stark och liksom jublar i lovsången. Och ibland nått som snarast påminner om skörheten hos en nyfödd fågelunge. Den finns där snarast pickande, och behöver bli matad för att överleva. Så är det i alla fall för mig. Svängningarna kommer jag inte undan, och jag vet inte om jag vill göra det heller. Livet är inte enkelt, och det är inte tron heller. Och kanske är det så att skörhet inte skulle vara sämre än storhet, att svaghet skulle vara sämre än styrka. Kanske är det bara så att det ser olika ut. Det är olika vid olika tillfällen, var i livet vi befinner oss. Och det är olika från person till person.

Men visst kan man ibland längta efter den fasta och säkra tron. Den tro som nästan mer bottnar i ett vetande än i en tro. Men vart skulle då frågorna ta vägen. Vart skulle då sökandet och aha-upplevelserna ta vägen? Det som gör att jag då och då kan ta några små kliv framåt. Liksom växa i min erfarenhet av vad det är att vara människa, att vara människa i Guds värld. Livet är ett växande, och tron är det också. Att liksom ständigt samla pusselbit som läggs vid pusselbit. Bilden av vad det föreställer blir klarare och klarare. Men om man nån gång kan säga att pusslet är färdiglagt, det vet jag inte. Det får vi frågan någon som kommit längre än mig. Och även om man skulle längta efter nån slags upplysningens klarhet. Så är det kanske som Karin Boye säger att det är vägen som är mödan värd. Ja, kanske är det vägen som är mödan värd.

Om bibeln nu är sann. Och om Jesus är Gud personifierad här på jorden, så berättar den här texten nånting viktigt för oss.

Officerens tro är skör, den är ny och bygger troligen bara på ett rykte han hört. Troligen kan han heller inte särskilt mycket om Judisk tro och det utvalda folkets frälsningshistoria. Han vet nog heller ingenting om treenigheten eller om jungfrufödslar. Ändå upplevs hans tro som verklig. Ändå slår han de Jesus tidigare mött med hästlängder.

Kanske kom han bara dit med en önskan. Jag vill tro att du är den du säger att du är. Jag vill tro att du kan göra min tjänare frisk. Jag vill tro att du är svaret på min önskan.

Det kan tyckas att det inte är mycket att komma med. En vilja, en önskan... Nej det är det kanske inte. Men på samma gång är det otroligt stort.

Och jag tror mina vänner. Jag tror att hans vilja, hans önskan, tangerar det som många av oss bär på. Det sköra, det lilla, det som frågar som önskar att det kan vara sant.

Jesus skapar tro, det är dagens tema. Jo, så är det nog. Men tron verkar inte bara komma av sig själv. Jesus är hur gärna vi än vill inte en verklighet i de flesta människors liv. Då måste vi önska honom, vända sig till honom och ana honom. Och evangeliet garanterar, han kommer inte att vända sig bort.